

*LAMPADARUL
DE AUR*

Exercițiul spiritual
II.

Stephen Kaung

1. Conștiința

Să citim 1 Timotei 1:19: „păstrând credința și o conștiință bună, pe care unii, lepădând-o, au naufragiat în ce privește credința” (ASV).

Să citim și 1 Ioan 3:18-22: „Copilașii mei, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci în faptă și în adevăr. Și prin aceasta cunoaștem că suntem din adevăr și ne vom liniști inimile înaintea Lui, căci, dacă inima noastră ne condamnă, Dumnezeu este mai mare decât inima noastră și cunoaște toate lucrurile. Preaiubiților, dacă inima noastră nu ne condamnă, avem îndrăzneală la Dumnezeu. Și orice Îi cerem, primim, pentru că păzim poruncile Lui și facem ce este plăcut înaintea Lui”.

Să ne rugăm: „Doamne, Îți mulțumim că ne-ai mântuit și că nu ne-ai lăsat singuri, ci ești cu noi pentru totdeauna și continui să ne mântuiești, până la desăvârșire. Doamne, ne-am adunat împreună în această dimineață dorind să ne concentrăm atenția asupra Ta, să vedem nu ce putem face noi, ci ce poți face Tu în noi. Dorim să ne predăm în întregime Ție și Te rugăm ca, prin Duhul Sfânt, să lucrezi în noi și să ne mântuiești în chip desăvârșit, ca chipul Tău să se poată forma în fiecare dintre noi, spre lauda gloriei Tale. Te rugăm în Numele Tău prețios, amin”.

Frați și surori, dorim să ne concentrăm atenția asupra acestei chestiuni a exercițiului spiritual. Fiecare creștin trebuie să aibă o viață spirituală. Ce este viața spirituală? Este o viață a Duhului, o viață în Duh. Când Dumnezeu ne-a mântuit, El a trezit la viață duhul nostru, făcându-ne în stare să avem comuniune cu El, pentru ca să putem cunoaște gândul Lui și să facem voia Lui. El nu a pus doar viața Sa în noi, ci ne-a dat și Duhul Lui cel Sfânt. În clipa mântuirii primim viața lui Dumnezeu, care este Cristos și care locuiește în duhul nostru înnoit, și primim Duhul lui Dumnezeu, care, la fel, locuiește în duhul nostru înnoit. Scopul lui Dumnezeu este ca, odată ce ne-a dăruit viața Sa, această viață să crească spre maturitate, adică să fim transformați după chipul Fiului Său preaiubit. Pentru a face aceasta, El ne readuce duhul la viață și pune în el Duhul Său pentru a fi custodele și administratorul acestei vieți noi, ca să ne ducă la acea creștere spirituală și să ne transforme, făcându-ne asemenea chipului Fiului lui Dumnezeu. Ce mântuire glorioasă!

Pentru a avea o viață spirituală reală și pentru ca viața pe care Dumnezeu ne-a dat-o să crească și să ne transforme după chipul Lui, avem ceva foarte

important de făcut. Dumnezeu ne-a dat tot ce e necesar pentru viața noastră spirituală, dar creșterea ei nu se produce automat. Domul așteaptă ca noi, prin harul Său, să facem ceva, adică să cooperăm cu El, exersându-ne duhul. Noi știm să ne antrenăm trupurile și știm că exercițiul fizic este important. Știm că nu e suficient să ne odihnim și să mâncăm bine, căci trupul are nevoie și de exercițiu fizic. De exemplu, obezitatea este o problemă frecventă în această țară. Mâncăm, ne odihnim și stăm în fața televizorului sau a calculatorului, astfel încât nu mai ajungem să ne exersăm trupurile, ceea ce duce la diverse probleme fizice. La fel, dacă duhul nostru, pe care Dumnezeu l-a înnoit și care este un minunat dar al Lui, nu este exersat, el va deveni insensibil și incapabil să coopereze cu Dumnezeu. De aceea este atât de importat să ne exersăm duhul, marele dar pe care ni l-a dat Dumnezeu. Să nu îl lăsăm să stea leneș, inactiv, să nu crească și să fie bolnav.

Frați și surori, noi știm cum să ne exersăm trupurile, pentru că ele sunt materiale – le vedem și știm ce să facem pentru a le exersa. Însă duhul nu îl putem vedea. Duhul nu este material, ci spiritual, ceresc și invizibil. Desigur, faptul că nu poate fi văzut nu înseamnă că el nu există. În 2 Corinteni, capitolul 4 ni se spune că cele văzute sunt temporare, iar cele nevăzute sunt veșnice – adică cele nevăzute sunt mai importante decât cele văzute. Viața noastră spirituală este mai importantă decât viața fizică, pentru că, după cum spune Biblia, exersarea trupului este de puțin folos, dar exersarea în evlavie este de folos pentru toate lucrurile, având promisiunea vieții veșnice; ea este de folos atât pentru viața aceasta, cât și pentru cea viitoare.

Întrucât duhul nostru este nevăzut, cum putem exersa ceva ce e invizibil? Dar să vă pun o întrebare: putem vedea curentul electric? Curentul electric este un fenomen fizic invizibil în mod natural, însă oricine știe să îl folosească. Îl cunoaștem după puterea lui, după efectele lui - faptul că dă lumină și căldură. Deci nu putem nega existența lui. Nu putem spune că, întrucât nu-l vedem, el nu există. Cu toți credem că electricitatea există și beneficiem de pe urma ei; cum am tremura dacă afară ar fi frig și nu am avea curent electric! Asta îmi aduce aminte de iernile când eram în China la școală și nu aveam căldură – sufeream de frig.

Deci cum ne exersăm duhul? Prin funcțiile sale. Duhul nostru are trei funcții principale, la fel cum trupul nostru are cinci simțuri și cum sufletul are trei facultăți: voință, sentimente și gândire. Conform Bibliei, facultățile duhului sunt: *conștiința*, *intuiția* (care reprezintă cunoașterea directă, revelația) și *comuniunea* (putem avea comuniune cu Dumnezeu). Doar duhul poate comunica cu un alt duh, iar Dumnezeu, pentru că este Duh, ne-a dat un duh pentru a putea avea

comuniune cu El, pentru a putea înțelege gândul Său și a face voia Sa. În această dimineață vom vorbi despre modul în care putem să ne exersăm conștiința.

Când Dumnezeu l-a creat pe om, l-a creat complet diferit de restul creației, dându-i nu doar un trup și un suflet, ci și un duh. Biblia spune că Dumnezeu a suflat suflarea Lui în nările omului. În engleză spune că, după ce Dumnezeu a suflat suflarea Lui în trupul omului, acesta a devenit un suflet viu. Aceasta e adevărat. Dar în traducerea chinezească spune că omul a devenit un suflet viu, cu un duh. Căci aceasta s-a întâmplat de fapt. Duhul omului a rezultat direct din suflarea lui Dumnezeu. Vine direct de la El și de aceea poate comunica cu El – are aceeași natură. Este cel mai mare dar din creație și este totodată demnitatea omului. Dacă omul își pierde duhul și devine carne, el își pierde demnitatea. Deci cât de important, cât de bun este acest dar: duhul uman! După ce l-a creat pe om și l-a pus în grădina Edenului, Dumnezeu venea și avea comuniune cu omul. Din păcate, omul a păcătuit împotriva lui Dumnezeu, a făcut ceva ce Dumnezeu i-a interzis, și, datorită păcatului, moartea a intrat în lume, începând cu duhul omului. Biblia spune: În ziua în care vei mânca din pomul interzis, vei muri. Adam a mai trăit sute de ani și a avut fii și fiice, trupul și sufletul lui continuând să fie vii. Dar duhul său a murit în clipa în care a păcătuit împotriva lui Dumnezeu.

Duhul omului care nu Îl cunoaște pe Domnul Isus este mort, dar mort nu înseamnă inexistent, ci înseamnă că a pierdut comuniunea cu mediul potrivit. Deci când spunem că omul este mort din punct de vedere spiritual, asta înseamnă că el a pierdut comuniunea cu Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este mediul potrivit pentru duhul lui. Funcțiile duhului sunt adormite. Atunci când Adam și Eva au păcătuit, imediat și-au dat seama că sunt goi. Cine le-a spus asta? Când au auzit vocea lui Dumnezeu apropiindu-se, s-au ascuns; când Dumnezeu i-a întrebat unde sunt și de ce se ascund, ei au răspuns: „Pentru că suntem goi” Ce s-a întâmplat? Adesea mă gândesc la următorul lucru: fiecare creatură vie este îmbrăcată de Dumnezeu. Nu e nevoie să-ți îmbraci câinele, așa cum fac unii. E un lucru nenatural. Dumnezeu a dat deja haine câinelui. Fiecare animal are îmbrăcămintea lui. Atunci de ce omul era gol? Eu cred că nu era așa la început. Cred că Dumnezeu l-a îmbrăcat pe om cu glorie, însă, când omul a păcătuit, gloria a dispărut și omul a ajuns să fie gol înaintea lui Dumnezeu. Dar cine a spus lui Adam și Evei că sunt goi? Conștiința lor. Conștiința îi acuza. Când Dumnezeu i-a întrebat de ce au mâncat din pomul interzis, Adam a dat vina pe femeie, iar femeia, la rândul ei, pe șarpe – fiecare încerca să dea vina pe celălalt. Ei încercau să-și ascundă fapta, să arunce vina asupra altcuiva.

Încercău să înăbușe vocea conștiinței. Omul continuă să aibă conștiință, însă Biblia o numește conștiință „rea”. Adeseori oamenii spun: „Eu fac totul potrivit conștiinței mele. Am o conștiință bună”, însă și un criminal poate spune asta, chiar și un canibal, după ce mănâncă un om! Ce fel de conștiință este aceasta?

Conștiința continuă să existe. Dar, o, cât de mult au încercat oamenii, în întreaga istorie, să-și liniștească conștiința, să își împace conștiința în mod fals prin tot felul de fapte bune! Din păcate însă, conștiința e tot rea. Conștiința poate fie să ne acuze, fie să ne scuze. După ce omul a păcătuit, el a fost mereu acuzat și mereu a încercat să se scuze. Dar, în vremurile de pericol, scuzele nu mai funcționează; oamenii doar se înșală singuri. De aceea, când sunt pe moarte, ei încearcă să spună ceva bun, deoarece conștiința lor îi tulbură. Ei realizează că există o realitate pe care au încercat toată viața să o ascundă. Ce trist!

Mulțumiri fie aduse Domnului că, atunci când El ne mântuiește, se întâmplă ceva. Duhul Său începe să ne arate că am păcătuit. Știți, înainte cu toții încercăm să ne acoperim păcatele, crezând că avem o conștiință bună. Dar când vine lumina lui Dumnezeu, vedem cât de păcătoși suntem de fapt: din cap până în picioare nu există nimic bun în noi. Așa m-am simțit eu când Duhul lui Dumnezeu m-a convins de păcat. A trebuit să găsesc calea mântuirii, și, slavă Domnului, ea este în Cristos Isus. În Evrei, capitolul 10, versetul 22 scrie: *„să ne apropiem cu o inimă curată, într-o siguranță deplină a credinței, cu inimile stropite și curățite de o conștiință rea și cu trupul spălat cu apă curată”*. Când ești convins de Dumnezeu că ești păcătos, că ai o conștiință rea, că nu poți sta în fața Lui; când îți întorci privirea spre Domnul Isus, Mântuitorul lumii, când crezi în El ca Fiul al lui Dumnezeu, atunci, conform cu ceea ce spune Biblia, inima îți este stropită și curățită de o conștiința rea. Sângele Domnului nostru Isus, pe care El l-a vărsat pe crucea de la Calvar, are putere veșnică. Sângele acesta, stropit pe inima ta, te eliberează de o conștiință rea.

Sângele prețios al Domnului Isus are trei efecte. În primul rând, când primești sângele Lui, când el e stropit pe inima ta, ești îndreptățit înaintea lui Dumnezeu. Dumnezeu este drept și condamnă tot ce nu este drept, însă Cristos Isus, care nu a avut păcat, a fost făcut păcat pentru noi. Când credem în El, devenim dreptatea lui Dumnezeu. Sângele a fost stropit pe conștiința noastră; sângele a curățit calea dintre noi și Dumnezeu și suntem îndreptății păcatele ne sunt spălate și noi suntem liberi. Nu vom mai fi judecați. Sângele Domnului Isus este deci foarte prețios înaintea lui Dumnezeu. În ceea ce ne privește pe noi, el e stropit pe inimile noastre, curățindu-ne de o conștiință rea, și astfel căpătăm pacea. Din acest motiv, când ești mântuit, ai atât de multă pace. Am simțit și eu

această pace când m-am încrezut în Domnul, și acea pace este veșnică. În ceea ce-l privește pe Satan, sângele Domnului nostru Isus închide gura acuzatorului nostru. Satan este pârâșul nostru care încearcă să ne acuze. Uneori ne acuză pe drept, însă, în majoritatea cazurilor, el vine cu acuzații false. Dar sângele Domnului Isus răspunde tuturor acuzațiilor și închide gura acuzatorului. Cât de prețios este sângele Domnului Isus! Toată viața ne bucurăm de puterea și eficacitatea acestui sânge.

Așadar, frați și surori, conștiința credinciosului este stropită cu sângele Domnului Isus și este curățită de orice păcat. Asta scrie în Evrei, capitolul 10, versetul 2: „*Altfel, n-ar fi încetat ele (jertfele) să fie aduse, pentru că cei care le aduceau, odată curățiți, n-ar mai fi trebuit să aibă conștiință de existența păcatelor?*”. Noi, care credem în Domnul Isus, avem o conștiință curățită, o conștiință înnoită, o stropită, o conștiință bună, primită în clipa mântuirii. Mulți pot mărturisi cum povara grea a căzut de pe ei în acea clipă și în interiorul lor s-a făcut pace. Ce lucru prețios!

Dumnezeu ne-a mântuit și ne-a curățit conștiința, astfel încât ea nu ne mai acuză. Dar de ce a făcut El asta? Care este importanța acestui lucru? Este mai mult decât o asigurare a faptului că într-o zi Îl vom vedea față în față și vom fi cu El pentru totdeauna – lucru adevărat, însă nu este totul. În viețile noastre zilnice El dorește să ne păstrăm o conștiință bună înaintea Lui, pentru că ea este ghidul umblării noastre. În viața unui credincios, conștiința este vocea lui Dumnezeu. Prin Duhul Lui Sfânt care locuiește în duhul nostru, El arată conștiinței noastre ce este bine înaintea Lui și ce este rău, pentru ca noi să fim călăuziți în umblarea noastră zilnică. Este esențial să ne păstrăm conștiința curată înaintea lui Dumnezeu, pentru că altfel credința noastră va naufragia – așa spune Biblia.

Doar păstrându-ne conștiința curată putem umbla drept înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. Până nu am fost mântuiți nu ne puteam baza pe conștiința noastră, pentru că ea își pierduse standardul. Nu Dumnezeu era standardul conștiinței, ci cultura și obiceiurile noastre, iar cu un asemenea standard – ce să spun? Practic, e ca și cum nici nu am avea vreun standard. Așadar, e o conștiință rea. Nu te poți baza pe ea și nu poți trăi conform ei. Însă acum avem o conștiință bună, o conștiință curată, și voia lui Dumnezeu este ca noi să umblăm și să ne comportăm nu după cum ne spun alții, ci după cum ne spune El. În conștiința noastră El ne arată calea dreptății, ca să putem trăi drept înaintea Lui. Astfel, conștiința creștinului este ajutorul minunat al lui Dumnezeu ca noi să umblăm drept înaintea Lui. Este foarte important,

frați și surori, ca în viața de zi cu zi să avem o conștiință curată înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. Noi înșine nu putem noi să ne păstrăm conștiința curată, însă Duhul Sfânt este credincios, și Lui Îi revine sarcina de a ne instrui. După cum am spus, exercițiul spiritual are nevoie de un instructor. Nu exersezi aiurea, pentru că îți poți face rău – poți exersa prea mult sau prea puțin. Avem nevoie de un instructor care ne cunoaște, și Duhul Sfânt este Cel care cunoaște duhul nostru și care cunoaște viața lui Cristos. El ne este dat pentru ca Cristos să crească în noi, iar noi să ne micșorăm. El este un expert care nu greșește niciodată și Își va începe lucrarea în conștiința noastră.

Dintre toate funcțiile duhului nostru, conștiința este cea mai activă și sensibilă. Dacă o neglijăm, viața noastră spirituală este compromisă. Deci Duhul Sfânt începe să lucreze în conștiința noastră, dar, slavă Domnului, El este atât de blând. Adesea spunem că Duhul Sfânt este ca un porumbel. Când El vorbește, glasul Lui este blând și liniștit. El se ocupă de noi după măsura noastră. Niciodată El nu ne va copleși, nu va încerca să ne distrugă. El ne cunoaște atât de bine, încât ne atinge conștiința ușor, dar ferm; o curăță, o întărește, pentru ca să umblăm drept înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor.

Dar după cum spuneam, nu suntem într-o școală, ci într-o sală de antrenament. Nu vreau să vă ofer învățătură, doctrină, ci vreau să ilustrez, să vă arăt cum se poate exersa conștiința. De fapt, Duhul Sfânt o exersează, însă noi suntem receptivi, cooperăm, lucrăm împreună.

După ce suntem mântuiți, slavă Domnului că toate păcatele trecute sunt iertate. Totul este spălat prin sângele prețios și suntem îndreptățiți înaintea lui Dumnezeu. Putem să ne apropiem de El cu o conștiință curată. Aceasta este frumusețea lui Cristos. Dar, în ceea ce privește experiența noastră, Duhul Sfânt va încerca să rezolve trecutul nostru. Nu în sensul că păcatele noastre trecute nu au fost iertate. Totul este iertat. Înaintea lui Dumnezeu nu mai este nicio problemă, însă înaintea oamenilor? Să presupunem că, înainte de a fi mântuit, am furat ceva. După ce am fost mântuit, El mi-a iertat păcatul, dar cum rămâne cu lucrul furat? În ochii lui Dumnezeu sunt îndreptățit, dar nu și în ochii celui păgubit. Eu nu am nicio mărturie înaintea acelei persoane. Deci, dacă Dumnezeu ne-a iertat, nu înseamnă că totul este gata. Nicidecum. Părți ale trecutului nostru trebuie cercetate și rezolvate, curățate. Dacă ai furat ceva, dă înapoi. În Vechiul Testament era o jertfă numită „jertfa pentru păcat”. Ce era aceasta? Jertfa pentru păcat avea două laturi – una pentru cazul în care păcătuiai împotriva lui Dumnezeu și cealaltă pentru cazul în care păcătuiai împotriva omului. Se poate că ai păcătuit doar împotriva Domnului, dar când

ai păcătuit împotriva omului, automat ai păcătuit și împotriva lui Dumnezeu, pentru că omul este creat de Dumnezeu. Jertfa pentru păcat avea și o parte a omului. Pentru partea divină, Cristos este jertfa pentru păcat. Pentru partea omului: dacă deții ceva ce nu este al tău – dă înapoi cu dobândă.

Aceasta e legea Vechiului Testament, dar principiul rămâne valabil. Dacă citim istoria Bisericii, mai ales în vremurile de trezire din istoria Bisericii, dar și din experiența personală vedem că, după ce ești mântuit, Duhul Sfânt îți aduce aminte de lucruri făcute în trecut împotriva altora, lucruri care i-au rănit. Dumnezeu spune: Repară-ți greșeala. Ați avut această experiență? Din acest motiv vedem adesea oameni care, după ce s-au întors la Domnul, au trebuit să dea înapoi lucruri, au trebuit să ceară iertare. Eu, după ce am fost mântuit, am scris multe scrisori în care îmi ceream iertare. Am rănit oameni, le-am rănit sentimentele. Trebuia să îmi cer iertare. În vremuri de trezire se constată că Poșta are mult de lucru - e plină de scrisori și colete cu lucruri care trebuie date înapoi. Ai făcut aceasta? Oare nu și acesta este un motiv pentru care sunt atâția creștini slabi? Ei nu și-au rezolvat trecutul înaintea oamenilor. În ochii lumii ei nu sunt creștini. E adevărat, când îți ceri iertare, trebuie să te umilești. Dar ești tu gata să te umilești și să îndrepti lucrurile, pentru a avea o mărturie bună înaintea Domnului și a oamenilor?

Avem, de asemenea, multe obiceiuri vechi la care trebuie să renunțăm. Am avut un prieten – era bancher, milionar. El fuma șaptezeci de țigări pe zi folosind un singur chibrit! Când mânca, servitorul îi ținea la îndemână țigara. Îl cunosc bine. După ce a fost mântuit, a pus capăt fumatului. Soția lui fuma opiu. Când a fost botezată, ea s-a temut să nu răcească și, de aceea, a luat opium! Dar după botez, opiumul a dispărut din viața ei. Minunată eliberare! Am mai avut un prieten, un doctor, care fuma. Știa că nu e bine și încerca să scape, dar nu reușea. Fuma în ascuns și apoi trebuia să mănânce ceva ca să ascundă mirosul. Dar într-o zi ochii lui s-au deschis, și a spus: Eu nu mă pot lăsa de fumat, dar Dumnezeu poate să mă elibereze. Și-a îndreptat privirea spre Domnul și a fost eliberat.

La fel e și cu băutul. Biblia spune, în 1 Corinteni 6:12: „toate lucrurile îmi sunt îngăduite”. După ce suntem mântuiți, toate lucrurile ne sunt îngăduite. Nu mai suntem legați în nici un fel, suntem liberi, dar „nu toate lucrurile îmi sunt de folos”. Da, toate lucrurile îmi sunt îngăduite – dar îmi sunt ele de folos? Toate lucrurile îmi sunt îngăduite, dar nu voi fi stăpânit de niciunul. Trebuie să biruiești orice obicei care te stăpânește.

Mie, deși eram fiu de pastor, îmi plăcea să mă uit la filme. Acea era viața mea înainte de a fi mântuit. Și după ce am fost mântuit am continuat să mă uit

la filme (nu îndrăzneam să o fac duminica - cred că o singură dată m-am uitat la un film duminica, însă atunci conștiința m-a muștrat). Dumnezeu m-a întrebat: E drept să-ți cheltuiești banii ca să sprijini lucruri străine de Dumnezeu? Dar nu puteam birui. Puteam merge uneori la teatru fără să plătesc, pentru că aveam un prieten al cărui tată era directorul teatrului și primeam bilete. Dar și atunci mă muștra conștiința. Am încercat să biruiesc. Timp de câteva luni nu am mai mers la teatru, dar apoi ispita a revenit. Cineva ne-a dat bilete la un teatru celebru, pentru a vedea un film religios. Nu am vrut să renunț la bilet și am încercat să mă scuz: „E un film religios, Arca lui Noe. Ce e rău în asta?”. Am mers. Am stat acolo două ore privind, dar în inima mea se dădea o luptă. Când am ieșit afară, slavă Domnului, am fost eliberat. Într-o zi mătușa mea mi-a spus: „Ești tânăr, de ce nu te distrezi? Du-te la teatru? Îți dau eu bani”. Dar, adânc în inima mea, am spus: „Dumneata nu înțelegi. Eu nu mai am nevoie de așa ceva, pentru că am ceva mult mai prețios”. De aceea, de obicei, creștinii își schimbă prietenii. Căci poți să fii prieten cu lumea riscând să ajungi în vrăjmășie cu Dumnezeu?

Sunt multe lucruri, multe lucruri mici. Duhul Sfânt va începe să lucreze în viețile noastre și să ne elibereze de sub puterea a orice. Îți atinge Duhul Sfânt conștiința? Cooperezi tu? Dacă nu, atunci conștiința ta va deveni din ce în ce mai insensibilă, se va împietri tot mai mult, până când nu te va mai deranja. Dar atunci cum va fi umblarea ta înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor? În Fapte 23:1 vedem ce a spus Pavel, în ultima parte a vieții sale, când s-a aflat înaintea sinedriului; a spus: „*Am trăit cu o conștiință curată înaintea lui Dumnezeu*”. În capitolul următor i-a spus guvernatorului: „*Eu mă lupt întotdeauna să am o conștiință curată față de Dumnezeu și față de oameni*”. Aceasta a fost mărturia lui.

Scuzați-mă că vă întreb: V-a vorbit vreodată Domnul în legătură cu îmbrăcămintea? De ce ne îmbrăcăm? Ca să ne acoperim goliciunea și să ne țină de cald. Dar astăzi ce înseamnă îmbrăcămintea? Mă adresez mai ales surorilor (sigur, frații nu sunt scutiți, și noi putem face același lucru). Dragostea de frumos provine din faptul că Dumnezeu este un Dumnezeu al frumuseții – nu e nimic rău în asta. Dar ce fel de frumusețe este frumusețea adevărată? Biblia ne învață cum să ne îmbrăcăm. În 1 Timotei 2:9 scrie: „*Tot așa și femeile, îmbrăcate în chip cuviincios, cu modestie și sfială, nu cu împletituri de păr sau cu aur sau mărgăritare sau haine costisitoare, ci cu fapte bune (cum se cuvine femeilor care spun că sunt evlavioase)*”. De asemenea, în 1 Petru 3:3-4: „*Podoaba voastră să nu fie cea de afară, care stă în împletirea părului și în purtarea de podoabe de aur sau*

în îmbrăcarea hainelor, ci omul ascuns al inimii, cu podoaba nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu". Nu este nici o lege aici, ci har.

Eu cred că, pe măsură ce umblăm cu Domnul, El ne va atinge conștiința și, treptat, ne va elibera de lucrurile care ne controlează viața, pentru ca să fim liberi să ne dăm Lui în întregime și să fim o mărturie bună înaintea lumii. Dacă neglijăm conștiința, nu putem umbla drept înaintea lui Dumnezeu și a lumii. Conștiința este mijlocul pe care-l folosește Dumnezeu pentru a ne călăuzi pe calea dreptății, și Dumnezeu Însuși este standardul conștiinței noastre.

Sper, frați și surori, că nu vă simțiți înfricoșați, ci sper ca toți să învățăm să ne exersăm conștiința, ca să ne putem menține conștiința curată și fără pată înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.

Dumnezeu să ne binecuvânteze.

2. Intuiția

Să citim din Efeseni 1:17: „Dumnezeul Domnului nostru Isus Cristos, Tatăl gloriei, să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire în cunoașterea Lui”.

Să citim și din Evrei 8:11: „Nu va mai învăța fiecare pe aproapele său și pe fratele său zicând „Cunoaște pe Domnul”, căci toți Mă vor cunoaște, de la cel mic până la cel mai mare dintre ei”.

1 Ioan 1:5: „Acesta este mesajul pe care l-am auzit de la El și pe care vi-l vestim: că Dumnezeu este lumină și în El nu este deloc întuneric”, și versetul 7: „Dacă umblăm în lumină, așa cum El este în lumină, avem părtaşie unul cu altul; și sângele lui Isus Cristos, Fiul Său, ne curățește de toate păcatele”.

Să citim și din 1 Ioan 2:27: „Cât despre voi, ungera pe care ați primit-o de la El rămâne în voi și nu aveți nevoie să vă învețe cineva; ci, după cum ungera Lui vă învață despre toate lucrurile și este adevărată și nu este o minciună, rămâneți în El, după cum v-a învățat ea”.

„Doamne, stând în prezența Ta, ne dăm seama de dragostea Ta cea mare față de noi arătată în faptul că ne-ai dat totul. Doamne, Te rugăm să ne luminezi mintea ca nu doar să vedem, ci să ne și însușim dragostea Ta. Dorim, Doamne, să Te glorificăm atât timp cât mai trăim pe acest pământ. Învață-ne și arată-ne cum să facem aceasta. Condu-ne în această realitate. Te rugăm în numele Tău prețios, amin”.

Am pe inimă această chestiune a creșterii spirituale. Întrucât am crezut în Domnul Isus, am primit viața Lui prețioasă, iar Duhul Lui Sfânt locuiește în duhul nostru nou, trebuie să creștem în viața noastră spirituală. Viața spirituală înseamnă o viață trăită în duhul, o viață conformă Duhului lui Dumnezeu. De ce noi, care am crezut în Domnul Isus și care am primit toate promisiunile prețioase și proviziile Sale, nu creștem cum ar trebui? De ce adesea rămânem prunci în Cristos în loc să creștem spre maturitate, să fim transformați după chipul lui Cristos? Deci aceasta este problema noastră stringentă, căutarea noastră: vrem să descoperim cum putem crește spiritual, cum putem fi transformați și făcuți asemenea chipului lui Cristos. Și eu cred că unul dintre motive este faptul că nu știm să ne exersăm duhul.

Slavă Domnului, când am crezut în Domnul Isus, Duhul Sfânt a venit și a adus la viață duhul nostru mort. Fiecare om mântuit are în el un duh nou. De ce este acest duh nou atât de important? Pentru că Dumnezeu este Duh, și nu este nicio altă formă de a comunica cu El decât în și prin duhului nostru. Știm că duhul nostru nu este ceva material, dar asta nu înseamnă că el nu există – duhul din noi este la fel de real ca și trupul nostru – am putea spune că e chiar mai real decât trupul nostru. Dar atunci cum știm că avem un duh? Prin funcțiile sale. Nu putem vedea duhul, dar îl putem experimenta prin funcțiile sale. El are trei funcții principale. În primul rând, în duhul nostru avem facultatea conștiinței – conștiință care a fost curățită în sângele Domnului Isus și, astfel, putem trăi fără vină înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor. Conștiința ne spune ce este bine și ce este rău. Ea este vocea lui Dumnezeu, și este foarte important ca noi, creștinii, să fim atenți la glasul conștiinței. Duhul Sfânt ne vorbește în conștiință, spunându-ne ce este bine înaintea lui Dumnezeu și ce este rău. Trebuie să ascultăm de glasul conștiinței. În fiecare zi putem trăi având o conștiință bună, curată, care nu ne acuză, ci ne apără. Atunci umblarea noastră pe pământ înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor este primită înaintea Lui. Deci, trebuie să ne exersăm conștiința zilnic. Pavel mărturisește, în ultima parte a vieții sale, că a trăit înaintea oamenilor și înaintea lui Dumnezeu cu o conștiință curată. Aceasta ar trebui să fie și mărturia noastră. Conștiința nu este ceva ce se trezește doar în clipa mântuirii, ci este o lege a vieții noastre spirituale, la care trebuie să fim foarte atenți.

În această dimineață vom medita la exersarea unei alte funcții a duhului nostru, anume *intuiția*. Intuiția este cunoașterea directă; ea vine de la Dumnezeu, nu din afară, nu prin rațiunea noastră. Dumnezeu ne vorbește direct în duhul nostru, spunându-ne ce e bine și ce e rău. Știți că este o deosebire între bine și rău, corect și greșit. În Biblie, noțiunea de bine și rău are un înțeles mai profund decât cea de corect și greșit. Pentru că binele, potrivit Bibliei, înseamnă voia lui Dumnezeu. Orice este voia lui Dumnezeu reprezintă binele, și orice nu este voia Lui reprezintă răul. Nu este ca și conceptul lumesc despre bine și rău. Deci, intuiția noastră ne spune ce este bine - voia lui Dumnezeu - și ce este rău – ce nu este voia lui Dumnezeu. Oare nu este adevărat că aceasta este o chestiune importantă în viața noastră creștină? Vrem să cunoaștem voia lui Dumnezeu. Vrem să știm care este voia Lui într-o anumită chestiune, în cutare decizie, în privința vreunei căi de urmat. Vrem să știm care este voia lui Dumnezeu pentru a ne supune ei. Cum o putem cunoaște? Prin intuiție. Conștiința este legată de dreptatea lui Dumnezeu, iar intuiția este legată de sfințenia lui Dumnezeu.

Sfințenia înseamnă separare pentru Dumnezeu. Cum putem fi sfinți așa cum și El este sfânt? Prin intuiție. Deci, dacă nu știm să exersăm intuiția corect, nu știm cum să fim sfinți. Ceea ce considerăm a fi bine se poate dovedi a fi rău, iar ceea ce considerăm că este rău e posibil să fie, de fapt, voia lui Dumnezeu. Prin urmare, frați și surori, *intuiția este esențială și trebuie exersată zilnic.*

Sunt două feluri de cunoaștere. Prima este ceea ce noi numim *cunoaștere dobândită*. Când suntem copilași, suntem inocenți, ignoranți. Dar e normal ca, pe măsură ce creștem, să începem să acumulăm cunoștințe, informații din afară. Lucrurile exterioare ne oferă un anumit fel de cunoaștere. Noi luăm aceste cunoștințe exterioare, le analizăm și începem să tragem niște concluzii cu privire la ceea ce credem noi că este bine și rău, cu privire la ce este corect și ce este greșit. Așa dobândim cunoștințe. Totul este din exterior. Eu sunt adesea uimit de creierul uman. Micul creier uman adună așa de multe informații, și face așa de multe lucruri: gândește, analizează, clasifică – uluitor! Mintea noastră este un lucru minunat, dar ea este exercițiul sufletului, pentru că ea este o funcție a sufletului. Pe această cale obținem informații. Deci, această cunoaștere o numim cunoaștere dobândită – ea ne dă înțelepciune ca să știm cum să trăim, să ne comportăm ca oameni.

Dar există o cunoaștere mai înaltă, pe care o numim *cunoaștere intuitivă* sau revelație. Asemenea informații nu sunt culese din exterior, nu sunt influențate de condiții exterioare, ci vin direct de la Dumnezeu și vorbesc duhului, nu minții noastre. Este un exercițiu al duhului, nu al minții. Această cunoaștere ne arată ce este voia lui Dumnezeu, ce nu este voia Lui și se manifestă în întregime în interiorul duhului, nu depinde de informații exterioare. Aceasta este calea prin care putem cunoaște gândul și voia lui Dumnezeu.

Să prezint acest lucru într-un al mod. Știți că recent am discutat despre Geneza. Am văzut că, atunci când Dumnezeu l-a pus pe om în Eden, El a plantat acolo tot felul de pomi fructiferi. Acei pomi erau pentru nevoia trupului fizic. Dar în mijlocul grădinii El a plantat pomul vieții și, alături, pomul cunoștinței binelui și răului. Uneori oamenii cred că pomul cunoștinței binelui și răului era un pom rău. Nicidecum! Dumnezeu nu ar fi plantat niciodată un pom rău în Eden, grădina plăcerii. De fapt, pomul cunoștinței binelui și răului era un pom mai bun ca toți ceilalți pomi fructiferi. De ce? Pentru că cei pomi fructiferi erau pentru nevoia trupului, în timp ce pomul cunoștinței binelui și răului era pentru nevoia sufletului, pentru minte, ca omul să poată cunoaște binele și răul. Deci era un pom bun. Însă în mijlocul grădinii era pomul vieții, care era hrană pentru duh. Deci vedem că erau asigurate cele necesare pentru trup,

pentru suflet și pentru duh. Dar de ce i-a spus Dumnezeu omului că poate să mănânce din toți pomii fructiferi, dar nu și din pomul cunoștinței binelui și răului, căci, în ziua când va mânca din el, va muri? De ce? Deoarece Dumnezeu ne iubește. El știe că a avea o cunoaștere în suflet e un lucru minunat, care ne face inteligenți, însă ne face și să ne credem a fi cineva, ne face – așa cum a fost ispășită și Eva - ca niște dumnezei, putând să cunoaștem binele și răul. Dar, din păcate, o astfel de cunoaștere aduce moarte, pentru că știi ce este bine, dar nu îl poți face. Știi ce este rău, dar nu ai viața, ca să i te poți împotrivi. Deci este moarte. Se poate spune deci că pomul cunoștinței binelui și răului era hrană pentru suflet. În mintea lui, omul era capabil să știe ce era voia lui Dumnezeu și ce nu era voia lui Dumnezeu, pentru că păcatul încă nu intrase în lume. Din nefericire însă, el nu avea viața pentru a asculta de voia lui Dumnezeu și a se împotrivi răului. Din acest motiv Dumnezeu a vrut să-l protejeze pe om.

Pe de altă parte, și pomul vieții reprezintă un fel de cunoaștere. El însuși este o cunoaștere, pentru că ne dă cunoașterea lui Dumnezeu. Viața ne dă cunoașterea lui Dumnezeu Însuși. Adesea spunem că poți cunoaște *despre* Dumnezeu căutând, dar dacă vrei să Îl cunoști *pe El*, trebuie să primești viața Lui. Putem ști că există un Dumnezeu; de unde vine Universul? Prin rațiune poți ajunge să spui că trebuie să existe Dumnezeu și poți cunoaște multe despre El: că este puternic, înțelept, iubitor – poți cunoaște toate aceste lucruri, dar o astfel de cunoaștere te condamnă în loc să te mântuiască. Dacă vrei cu adevărat să-L cunoști pe Dumnezeu, trebuie să primești viața Lui, care Îți oferă o cunoaștere profundă și directă a Lui. Înainte de a crede în Domnul Isus, poate știai ceva despre Dumnezeu, dar nu aveai niciun contact, nicio experiență cu El. El era la milioane și milioane de kilometri depărtare. Apărea condamnarea, pentru că, dacă există Dumnezeu, atunci s-a terminat cu tine, deoarece El este drept, iar tu ești păcătos. Dar slavă Domnului că, în clipa în care ai crezut în Domnul Isus, ți-ai ridicat capul și ai spus „Ava, Tată”, nu-i așa? Imediat L-ai cunoscut pe El. Nu a mai fost doar o cunoaștere despre El, ci El a devenit Tatăl tău. După cum scrie în 1 Ioan, capitolul 2: „*copilașilor, vă scriu pentru că L-ați cunoscut pe Tatăl*”. E adevărat. Poate nu știi multe despre alte lucruri, însă Îl cunoști pe Tatăl.

Frați și surori, avem aceste două feluri de cunoaștere. Din cauza păcatului lui Adam, cunoașterea pe care o are omenirea provine din pomul cunoștinței binelui și răului. Aceasta este toată cunoașterea pe care o avem. Avem multe informații, multă înțelepciune, dar toate acestea duc doar la moarte. Dar, după ce am crezut în Domnul Isus, s-a întâmplat ceva. Și această cunoaștere interioară a lui Dumnezeu ne dă viață. Ea se află în întregime în duhul nostru, ținând de funcția de intuiție a duhului nostru. Astfel, cunoașterea dobândită te

poate ajuta în această lume, dar cunoașterea venită din Viață te face capabil să trăiești înaintea lui Dumnezeu și să-I fii plăcut Lui. Aceasta este deosebirea.

Dorim acum să ne concentrăm atenția asupra acestei cunoașteri intuitive. De fapt, frați și surori, cu toții am avut deja această experiență. Nu este ceva complet străin pentru noi, deoarece, atunci când am crezut în Domnul Isus, ceva s-a întâmplat: am ajuns ca, în mod intuitiv, să Îl cunoaștem pe Dumnezeu ca Tată al nostru. Problema este că în loc să dezvoltăm această cunoaștere intuitivă, noi apelăm la cunoașterea dobândită, pentru că așa știam să facem înainte. Să vedem deci care sunt caracteristicile cunoașterii intuitive.

Unu. În Efeseni 1:17, Pavel se roagă pentru toți credincioșii spunând: „*Dumnezeul Domnului nostru Isus Cristos, Tatăl gloriei, să vă dea duh de înțelepciune și de descoperire în cunoașterea Lui*”. Această cunoaștere este ceva dat de Dumnezeu. Noi nu o avem. Când Petru a spus Domnului Isus că El este Cristosul, Fiul Dumnezeului cel Viu, a dat dovadă de o cunoaștere impresionantă, dar de unde a venit aceasta? Domnul Isus i-a spus: „*Simon Petru, nu carnea și sângele ți-au descoperit aceasta, ci Tatăl Meu din ceruri*”. Constatăm deci că, de la bun început, când credem în Domnul Isus, credința noastră nu se bazează pe o cunoaștere dobândită, ci pe cunoașterea primită prin revelație. Această cunoaștere prin revelație nu vine din exterior, în mod indirect, ci vine direct de la Dumnezeu, în duhul nostru. Astfel putem spune: „Știu, văd”. Revelația înseamnă că acel lucru ți se descoperă. Dumnezeu este Dumnezeul revelației. Dacă Dumnezeu nu ni S-ar descoperi, nimeni nu L-ar cunoaște. El este cea mai mare taină din lume. Tot ce cunoaștem din Dumnezeu vine din El. El ni Se descoperă în multe moduri; și ni Se descoperă în duhul nostru. Acolo, în duhul nostru, cunoaștem. Poate nu suntem în stare să explicăm, dar știm, pentru că El ne-a fost descoperit. „*Dumnezeu a găsit cu cale să-L descopere pe Fiul Său în mine*”. Acesta este Dumnezeu.

Când ne gândim la revelație, frați și surori, probabil că avem o înțelegere greșită a ei. Ne gândim la ea ca la ceva extraordinar, ceva ce se poate întâmpla odată sau de două ori în viață, ceva ce ne revoluționează complet viața, în mod drastic. Într-adevăr, aceasta este revelația, dar ea este și ceva ce se poate primi zilnic. Poate primim puțină lumină, dar ne este de ajutor. Ne ajută să Îl cunoaștem pe Domnul și să cunoaștem voia Lui, pentru că noi avem zilnic această nevoie; dorim să cunoaștem voia Lui. Fără a cunoaște voia Lui, cum am putea trăi? Deci ne este dat Duhul de înțelepciune și de descoperire, prin Cristos. Noi trebuie să ne așteptăm să primim revelație. Îmi aduc aminte că Watchman Nee a spus că în timpul vieții vei primi, poate, una sau două revelații mari, drastice, care îți

vor schimba întreaga ființă. Dar revelația se referă la faptul că lui Dumnezeu Îi face plăcere să ni-L descopere zilnic pe Fiul Său iubit.

Pavel vorbește despre duhul de înțelepciune și de descoperire. Ce este înțelepciunea? Înțelepciunea este diferită de cunoaștere. Cunoașterea este, dacă putem spune așa, doar informație, dar înțelepciunea este capacitatea de a folosi informația adunată. Unii au multă cunoștință, dar puțină înțelepciune. Cu alte cuvinte, ei știu despre multe lucruri, dar nu se pot folosi aceste cunoștințe, pentru ca nu au înțelepciune. Deci avem nevoie de înțelepciune și descoperire. Înțelepciunea este, într-un anume sens, o abilitate. Există două feluri de înțelepciune. În Iacov, capitolul 3, versetul 15 scrie: *„Înțelepciunea aceasta nu vine de sus, ci este pământescă, firească, demonică. Căci acolo unde este invidie și ceartă, este tulburare și orice lucru rău. Dar înțelepciunea care vine de sus este mai întâi curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, fără părtinire, neprefăcută. Și roada dreptății este semănată în pace pentru cei care fac pace”*. Deci există două feluri de înțelepciune: înțelepciunea de sus și înțelepciunea de jos. Ce aduce înțelepciunea de jos? Gelozie, invidie, dezordine, lucruri rele. Nu este doar lumească, ci naturală și chiar diabolică. În lume găsim această înțelepciune peste tot. Oameni care se cred înțelepți, și, da, sunt înțelepți, dar ei sunt înțelepți ca șerpii; nu sunt fără viclenie, ca porumbeii. Aceasta este înțelepciunea de jos. Înțelepciunea de sus însă este curată, pașnică, plină de îndurare și de roade bune, nepărtinitoare și neprefăcută. Aceasta este înțelepciunea lui Dumnezeu. Trebuie să avem înțelepciunea lui Dumnezeu, nu înțelepciunea lumească. Oamenii au multă înțelepciune lumească, dar sunt complet lipsiți de înțelepciunea lui Dumnezeu. Frați și surori, nu putem trăi viața spirituală fără duhul de înțelepciune și de descoperire. Trebuie să creștem tot mai mult în această înțelepciune de sus, să trăim tot mai mult în această cunoaștere dobândită prin revelație, ca să Îl cunoaștem cu adevărat pe Dumnezeu și voia Lui. În Ioan 17:3 scrie: *„Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Cristos pe care L-ai trimis Tu”*. Deci viața veșnică este un fel de cunoaștere, și anume o cunoaștere spirituală. Aceasta este cunoașterea pe care trebuie să ne-o dezvoltăm înaintea Domnului. Ea ne va învăța să trăim în așa fel, încât să-L glorificăm pe Dumnezeu printr-o viață sfântă.

Deci aceasta este prima caracteristică a intuiției. Să vedem acum care este a doua. Să citim din Evrei, capitolul 8, unde ni se spune ce este noul legământ. Cu toții știm, când luăm parte la Masa Domnului, că acel pahar este noul legământ. Domnul a spus: *„Acesta este sângele noului legământ; beți toți din el”*.

Astfel, mereu ne aducem aminte că noi nu mai suntem sub vechiul legământ, ci sub noul legământ. Dumnezeu a făcut un legământ, un contract cu noi, care este pecetluit cu sângele Domnului Isus și nu poate fi schimbat. Ce conține acest legământ? Citiți Evrei 8:10-12 și veți vedea. E foarte simplu. În vechiul legământ erau zece porunci, dar în noul legământ sunt doar trei articole. Versetul 10: „*Acesta este legământul pe care îl voi face cu casa lui Israel după acele zile, zice Domnul: Voi pune legile Mele în mintea lor și le voi înscrie în inimile lor. Eu voi fi Dumnezeu lor și ei vor fi poporul Meu*”. Acesta este primul articol. Legea nu este scrisă pe piatră, ci în inima noastră. În vechiul legământ, dacă țineai cele zece porunci, Dumnezeu spunea: „Veți fi poporul Meu și Eu voi fi Dumnezeul vostru”. Aici însă El scrie legământul în inimă și Își asumă întreaga responsabilitate. Nu depinde de ceea ce faci tu, ci de ceea ce face El.

Doi. Al doilea articol este în versetul 11: „*Și nu va mai învăța fiecare pe vecinul și pe fratele său, zicând: „Cunoaște pe Domnul”, căci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare dintre ei*”. Sunt două feluri de cunoaștere. Una este aceea când te învață cineva: „Cunoaște pe Domnul”. În limba greacă, cunoașterea de care e vorba aici este o cunoaștere obiectivă. Tu nu cunoști, și trebuie să vină cineva și să te învețe. „Cunoaște pe Domnul.” Una din porunci era: „Eu sunt Domnul Dumnezeu Tău, să nu ai alți dumnezei afară de Mine”. Deci trebuia ca preoții sau cărturarilor să te învețe, să îți spună că nu există decât un singur Dumnezeu și că nu trebuie să te închini altcuiva decât Lui. În acest mod adunai informații și ajungeai la cunoaștere. Dar aici spune că nu mai trebuie nimeni să învețe pe aproapele său sau pe fratele său - noi suntem frați - și aici spune că nu mai e nevoie să ne învețe cineva, spunând „Cunoaște pe Domnul”. Dar dacă nu ne învață nimeni, cum putem cunoaște? Ei bine, ni se spune: „pentru că toți Mă vor cunoaște”. În greacă, cuvântul „a cunoaște” de aici înseamnă „a cunoaște în mod intim”. Cunoști înăuntrul tău. Este o cunoaștere experimentală. Ceva în tine te face să cunoști, și, deoarece cunoști, nu mai e nevoie să te învețe cineva din afară. Este o cunoaștere interioară, accesibilă pentru cel mai mic și pentru cel mai mare. Dacă ești născut, ai deja această cunoaștere. Ea crește, desigur, însă este acolo. Nu e minunat? De îndată ce ești născut din nou, Îl cunoști pe Tatăl. Dar trebuie să Îl cunoști din ce în ce mai mult, până când vei cunoaște inima și voia Lui și vei fi capabil să porți din responsabilitatea Sa. Astfel creștem în cunoașterea lui Dumnezeu. Nu ai nevoie de nimeni să te învețe, căci cunoști în tine însuși.

În 1 Ioan scrie: „Dumnezeu este lumină, și în El nu este întuneric”. Nu scrie: „Cuvântul lui Dumnezeu este lumină”. Desigur, Cuvântul Lui este lumină, dar

aici scrie că Dumnezeu Însuși este lumină. Cu alte cuvinte, Dumnezeu este prezent, și însăși viața Lui răspândește lumină. Acesta este Dumnezeu. Iar în versetul 7 scrie că „dacă umblăm în lumină, așa cum El este în lumină, avem părtășie unul cu altul, și sângele lui Isus Cristos, Fiul Său, ne curățește de toate păcatele”. Frați și surori, noi avem o lumină înăuntrul nostru, care luminează calea noastră. Prin această lumină știm ce este de la Dumnezeu și ce nu. Dacă umblăm în această lumină, atât cât vedem, avem părtășie unii cu alții. Când nu ascultăm de lumina din noi, părtășia noastră cu Dumnezeu este întreruptă. Atunci trebuie să ne mărturisim păcatele și să fim spălați în sângele prețios al Domnului, ca părtășia să fie restabilă.

Deci o astfel de înțelepciune este interioară; ea nu vine din exterior. Și ea este întotdeauna adevărată, pentru că, așa cum scrie în În 1 Ioan, 2:27, noi avem ungera înăuntrul nostru, adică Duhul Sfânt. Fiecare dintre noi are Duhul Sfânt în duhul său. Ungerea este dată cu un scop: să ne învețe toate lucrurile, fie mari, fie mici. Știți, deseori noi vrem să căutăm voia lui Dumnezeu pentru lucrurile mari din viața noastră. Dar facem asta și când e vorba de lucruri mici? Asta e problema noastră. Duhul Sfânt vrea să ne învețe atât în lucrurile mari, cât și în cele mici. El te va învăța atât în lucrurile mari ale vieții, cât și în cele zilnice. Și orice ne învață El este adevărat. Știți, când oamenii ne învață, ei ne pot învăța greșit, dar Duhul Sfânt ne învață întotdeauna adevărul. Trebuie să ascultăm de El. Dacă ascultăm de ungera din noi, rămânem în Cristos. Dragi frați și surori, cum rămânem noi în Cristos? Cum ne facem locuința în El? Numai ascultând de ungera dinlăuntru nostru. Experimenteți Duhul Sfânt în fiecare zi, în fiecare clipă. Aceasta este viața spirituală. Dacă Îl ignori, nu ai viață spirituală. Cât de important este acest lucru!

Trei. Cunoașterea intuitivă este singura cale spre viață și slujire. Dacă vrei să crești spiritual, aceasta este singura cale. Nu învățătura exterioară te zidește, ci învățătura interioară, prin Duhul Sfânt. În 1 Corinteni, capitolul 2 scrie că omul natural nu cunoaște gândul lui Dumnezeu, și nici nu-l apreciază. Numai omul spiritual cunoaște toate lucrurile. Deci, frați și surori, noi slujim Dumnezeului cel viu, și suntem primiți numai dacă Îi slujim după voia Lui, și nu după ceea ce credem noi că este bine. Îi putem spune: „Doamne, Doamne”, dar nu vom intra în împărăția lui Dumnezeu. Putem spune: „Doamne, am predicat în numele Tău, am făcut minuni în numele Tău, am scos demoni în numele Tău” (găsim asta în Matei 7). Dar Domnul spune: „Nu vă cunosc. Cine sunteți? Nu vă recunosc. Nu vă primesc, pentru că nu faceți voia Tatălui, ci voia voastră”. Aceasta este singura cale de slujire. Vedem deci cât de important este să ne exersăm intuiția. Acum: cum ne exersăm funcția intuiției?

În Matei, capitolul 18 scrie că într-o zi ucenicii au venit la Domnul și L-au întrebat: „Cine este cel mai mare în împărăție?” Acesta era un lucru pe care îl dezbătuseră mult. Era o un lucru natural, pământesc. Vă aduceți aminte ce a făcut Domnul. El le-a făcut o demonstrație. A luat un copilaș și le-a spus: Dacă nu vă veți converti și nu veți deveni ca niște copilași, nu veți putea vedea împărăția lui Dumnezeu. Dacă vă umiliți ca acest copilaș, veți fi cei mai mari în împărăție. Cu alte cuvinte, un copilaș, natural vorbind, are foarte puține informații sau cunoștințe. Atunci cum trăiește un copilaș? Prin intuiție. Vei fi uimit să vezi cum știe un copil de cine să se apropie și pe cine să evite. În mod natural, un copil poate să se atașeze de cineva și să aibă încredere perfectă în acea persoană. Cum știe asta? Pe ce bază? Intuitiv. Dar pe măsură ce creștem, depindem tot mai puțin de intuiție și tot mai mult de cunoștințele pe care le avem. Trăim tot mai mult bazându-ne pe ce este în exteriorul decât în interiorul nostru. Modul nostru de viață se schimbă, și neglijăm ceea ce ne-a dat Dumnezeu. Adunăm informații din exterior și credem că astfel devenim înțelepți, cunoscători. Așa ne comportăm. Nu ne folosim de ceea ce ne oferă intuiția.

Deși copilul deține facultatea intuiției, ea nu este absolut corectă, pentru că lipsește standardul. Dar, când suntem mântuiți, Duhul Sfânt din noi începe să ne învețe. Din păcate, noi ne bazăm pe exercițiul nostru mental, pe logica și rațiunea noastră; trăim conform acestor lucruri. Nu ne mai folosim de funcția intuiției. În China avem un proverb – e cam dificil de tradus, dar înțelesul lui este că, cu cât ești mai înțelept în felul lumii, cu atât mai mort este simțul tău interior, adică intuiția. Cu cât ești mai înțelept în felul lumii, cu atât mai slabă îți va fi puterea intuiției. Lucrul acesta e adevărat. În Matei, capitolul 11 scrie că, deși Domnul Isus a făcut multe minuni în Capernaum, în Horazin, ei nu au crezut. Domnul a spus: „*Tată, Îți mulțumesc că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți și le-ai descoperit pruncilor*”. Nu e adevărat lucrul acesta? Căci, dacă suntem înțelepți în felul lumii, ne bazăm pe cunoștințele noastre, ne folosim de logica și rațiunea noastră pentru a decide ce să facem și ce să evităm. Și cu cât suntem mai înțelepți, cu atât suntem mai prefăcuți; avem o față. Dar un copil nu are așa ceva; el este foarte sincer, simplu.

Frați și surori, trebuie să fim ca niște copilași. Înaintea lui Dumnezeu așa suntem. Nu copilăroși, ci ca niște copii. De asta avem nevoie. Cu cât ne asemănăm mai mult cu niște copii, cu cât suntem mai umili, cu atât depindem mai puțin de cunoștințele noastre, de logica noastră și vom privi la Dumnezeu și-L vom lăsa să ne descopere gândul Lui. Acesta este secretul. În predica de pe munte, Domnul Isus a spus: „*Ferice de cei săraci în duh, pentru că a lor este*

împărăția cerurilor. Ferice de cei cu inima curată, pentru că ei Îl vor vedea pe Dumnezeu”. Noi nu Îl vedem, pentru că inima noastră nu este curată. Suntem atât de complicați din cauza cunoștințelor acumulate din lume, din exterior. Nu suntem puri, și nu privim țință la Domnul. Acesta este motivul pentru care ne pierdem puterea intuiției. E foarte simplu. Trebuie să învățăm să punem în practică ceea ce scrie în Matei, capitoul 11, versetul 11: „*Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, pentru că Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre*”. Cu alte cuvinte, calea pentru a ne exersa intuiția, pentru ne elibera facultatea intuiției din robie și pentru a o dezvolta este luarea crucii. Căci crucea este cea care se ocupă de omul nostru natural, ne eliberează de omul natural și ne face în stare să învățăm de la Cristos. Aceasta este calea. E foarte simplu. Adesea mă gândesc că intuiția din duhul nostru este cea mai misterioasă facultate, dar nu pentru că e cea mai misterioasă este ea și cea mai profundă. Căci ea e un lucru foarte simplu. Este o cunoaștere simplă, directă. Noi o complicăm atât de mult și, din acest motiv, ea nu este dezvoltată corect.

În final, un avertisment. Sufletul și duhul sunt foarte întrepătrunse. Este foarte dificil să discerni ce vine din duh și ce vine din suflet. În suflet este mintea, în duh este intuiția, iar cele două sunt foarte similare, chiar dacă originea lor este diferită – a uneia este cerul, a celeilalte, pământul. Dar experimentarea lor este atât de similară, încât e foarte dificil de deosebit ce este din minte și ce este din duh. Învățăm asta, și greșim adeseori. Uneori primim un gând și îl considerăm ca fiind din duh, dar în cele din urmă se dovedește că am greșit. Cu alte cuvinte, învățăm din greșeli. Recent am citit cele două volume de biografie a celui mai mare evanghelist englez din secolul al XVIII-lea, George Whitefield. Când a început să lucreze pentru Domnul, era foarte tânăr, avea în jur de douăzeci de ani. Domnul l-a folosit enorm, dar el a făcut greșeli, deoarece a căutat călăuzirea pe baza simțurilor lui. El era o astfel de natură, încât, atunci când simțea ceva puternic în interiorul lui, era ca și cum un înger i s-ar fi arătat, și acționa pe baza acelei impresii lăuntrice, convins că era de la Domnul. A greșit, dar, slavă Domnului, a fost suficient de umil ca, atunci când oamenii i-au atras atenția asupra greșelii lui, să recunoască, și, astfel, a învățat lecția. Deci e foarte ușor să interpretezi greșit ceva ce vine dinlăuntru tău – nu știi dacă este din duh sau din minte, pentru că ele sunt foarte asemănătoare. Este o lecție pe care trebuie să o învățăm treptat.

Un alt lucru: am spus că nu avem nevoie să fim învățați de cineva. Astfel, refuzăm să fim corecți sau ajutați de alți oameni, dar prin asta ne expunem

pericolelor. De aceea Biblia ne avertizează în această privință. În 1 Ioan ni se spune că că duhul anticristului este deja în lume. Dar cum îl cunoaștem? Prin ungera interioară. Îmi aduc aminte, când eram în New York, era un frate recent întors la Domnul. El nu avea cunoștințe scripturale. A mers la Boston la o strângere unde s-a vorbit despre un anume subiect. El nu a putut explica, dar a spus că a simțit în interiorul lui că ceva nu era în regulă. Nu știa unde se greșește. Când a venit înapoi în New York, am discutat cu el. Într-adevăr, era ceva rău, pentru că oamenii aceia spuneau că sunt dumnezei, așa cum Eva a dorit să fie Dumnezeu.

Frați și surori, fiind copil, cunoști asta. Dar, în același timp, în capitolul 2, scrie: voi ați auzit Cuvântul. Altfel spus, Cuvântul lui Dumnezeu este important. Avem nevoie să verificăm gândul nostru cu Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă nu este în acord cu Cuvântul lui Dumnezeu, este greșit, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu și călăuzirea lăuntrică vin din același Duh. Duhul Sfânt nu poate să-ți spună ceva diferit de ce scrie în Biblie. De aceea avem nevoie de Cuvântul lui Dumnezeu și de învățători. Învățătorii nu sunt spre a ne governa viața, ci pentru a ne ajuta, uneori pentru a ne corecta, iar alteori pentru a confirma ceea ce lucrează Dumnezeu în noi. Deci, frați și surori, acesta este un avertisment la care trebuie să luăm aminte. Întrucât ești un copil al lui Dumnezeu și ai ungera care te învață toate lucrurile, nu înseamnă că nu trebuie să ascuți de ceea ce spun frații și surorile, că nu ai nevoie de ajutor; nu te poți lua numai după ceea ce simți tu. Să avem grijă. Avem nevoie să fim suficient de umili pentru a accepta să fim corecți, să învățăm și să ne pocăim. Domnul să ne ajute.

„Doamne, punem aceste cuvinte în mâna Ta. Dacă vin de la Tine, Doamne, binecuvintează-le în inimile noastre și fă-le să fie reținute; și nu doar reținute, Doamne, ci, prin Duhul Sfânt, să fie vii pentru noi, ca să învățăm, prin intuiție, să umblăm în voia Ta. Te rugăm în numele Tău prețios, amin”.

3. Comuniunea

Să citim din Evanghelia după Ioan 4:24: „*Dumnezeu este Duh; și cei ce I se închină Lui trebuie să I se închine în duh și în adevăr*”.

Să citim din Romani 8:15-17: „*Căci voi n-ați primit un duh de robie, ca iarăși să vă fie frică, ci ați primit un Duh de înfiere prin care strigăm: Ava, Tată! Însuși Duhul mărturisește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu, și dacă suntem copii, suntem și moștenitori; moștenitori ai lui Dumnezeu și moștenitori împreună cu Cristos, dacă, într-adevăr, suferim împreună cu El, ca să fim și glorificați împreună cu El*”.

Să citim și din 1 Ioan 1:1-4: „*Ceea ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și am pipăit cu mâinile noastre cu privire la Cuvântul vieții (și viața a fost arătată, și noi am văzut și mărturisim și vă vestim viața veșnică, care era cu Tatăl și ne-a fost arătată;) – ceea ce am văzut și auzit vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtășie cu noi; și părtășia noastră este, într-adevăr, cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Cristos. Și vă scriem aceste lucruri ca bucuria noastră să fie deplină*”.

Să citim și din 1 Ioan 4:15-19: „*Oricine mărturisește că Isus este Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu rămâne în el și el în Dumnezeu. Și noi am ajuns să cunoaștem și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi. Dumnezeu este dragoste; și cel ce rămâne în dragoste rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu în el. În privința aceasta dragostea este desăvârșită în noi, ca să avem îndrăzneală în ziua judecării; pentru că așa cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta. În dragoste nu este frică, ci dragostea desăvârșită alungă frica, pentru că frica are cu ea pedeapsa. Și cel ce se teme n-a fost făcut desăvârșit în dragoste. Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi*”.

Să ne rugăm: „*Doamne, stând și acum în prezența Ta, vrem să Îți mulțumim pentru toate promisiunile Tale care sunt adevărate, care sunt „da” și „amin” în Cristos Isus. Tu, ce ne-ai promis, vei și împlini, pentru că ești credincios. De aceea, Doamne, bazați pe credințioșia Ta, venim înaintea Ta în această dimineață cu inimile deschise spre Tine și Te rugăm ca Duhul Tău să aducă cuvântul Tău viu în ființele noastre. Doamne, nu dorim doar să auzim ce vrei să ne spui, ci vrem să trăim ceea ce ne spui, pentru gloria Ta. Te rugăm în numele Tău, amin*”.

Am meditat împreună la exercițiul spiritual. Credem că această chestiune este de o importanță extraordinară, pentru că fără exercițiu spiritual nu există viață spirituală. Dumnezeu ne-a dat viața Sa în Cristos Isus, a pus Duhul Lui cel Sfânt în duhul nostru. Toate aceste resurse minunate sunt cu un singur scop: ca noi să avem o viață spirituală. Dar ce rost are duhul nostru nou dacă nu este folosit și exersat? Pentru ce locuiește Duhul Său în duhul nostru dacă nu pentru că El dorește să vadă viața cea nouă crescând în noi? De aceea, frați și surori, noi credem că este extrem de important și fundamental ca fiecare credincios să știe să își exerseze duhul.

Duhul nu este ceva material, vizibil, dar cunoaștem realitatea lui prin funcțiile lui. Am menționat că duhul nostru înnoit, în care este viața și Duhul lui Dumnezeu, are trei funcții.

Prima este *conștiința*. După ce suntem mântuiți, conștiința ne este curățită prin sângele Domnului Isus, și Dumnezeu devine standardul ei. Dumnezeu, prin Duhul Sfânt, ne vorbește în conștiință. Conștiința este glasul lui Dumnezeu. Ea este foarte importantă și demnă de încredere pentru credincios. Și înainte de a crede în Domnul Isus avem conștiință, însă nu ne putem baza pe ea, pentru că ea și-a pierdut standardul. Dar conștiința unui credincios este dreptatea lui Dumnezeu. De fiecare dată când Duhul Sfânt ne atinge conștiința, știm ce este bine și ce este rău și astfel putem trăi așa cum se cuvine unor creștini.

A doua funcție este *intuiția*. În mod obișnuit, omul culege informații din exterior, le analizează și formulează concluzii cu privire la ce e bine și ce e rău; aceasta este cunoașterea morală – cea mai înaltă înaltă dintre cunoașteri. Dar, frați și surori, când am fost în păcat și fărădelege, toată cunoștința acumulată ne-a făcut să ne credem înțelepți, să ne credem asemenea lui Dumnezeu; ea ne-a făcut independenți de Dumnezeu, fapt care a adus moartea. Însă, după ce am fost mântuiți, pomul vieții este în noi, și Dumnezeu ne dă adevărata cunoaștere a binelui și răului. Binele, în Biblie, se referă la voia lui Dumnezeu. Indiferent care ar fi voia lui Dumnezeu pentru noi, ea este bună. Ceea ce nu este voia lui Dumnezeu, indiferent cât de bun ar părea, este rău. Această cunoștință nu vine decât de la Dumnezeu. O numim intuiție pentru că este o cunoaștere directă – ea nu vine din exterior, ci din interior, din duhul nostru. Duhul Sfânt Îl descoperă pe Dumnezeu și gândul Său. Prin aceasta suntem capabili să trăim o viață sfântă, separată de lume.

Astăzi dorim să medităm asupra unei alte funcții a duhului, anume *comuniunea*. De fapt, părtașia este funcția ce stă la baza tuturor celorlalte funcții ale duhului. Dacă nu suntem în comuniune cu Dumnezeu, conștiința noastră nu

va funcționa corect. Dacă nu suntem în comuniune cu Dumnezeu, nici intuiția nu va funcționa. Așadar, comuniunea este funcția de bază a duhului nostru și este totodată și cea mai înaltă. De ce? Ea vine din adâncimile lui Dumnezeu; „*adâncul cheamă adâncul*”. Adâncul ființei noastre răspunde adâncului lui Dumnezeu. Este cea mai înaltă dintre funcțiile noastre spirituale. Prin comuniune ajungem în unire cu Dumnezeu în viață; prin ea se împlinește scopul etern al lui Dumnezeu. Care este scopul etern al lui Dumnezeu pentru om? Noi suntem făcuți după chipul Său și trebuie să fim transformați pentru a deveni asemenea chipului Fiului Său Preaiubit. Aceasta este voia lui Dumnezeu pentru noi. Cum se poate împlini această voie? Prin comuniunea cu El. Comuniunea mai poate fi denumită și părtășie. Adesea, când vorbim despre părtășie, ne referim la părtășia dintre noi. Când ne referim la părtășia cu Dumnezeu, spunem comuniune. De fapt, este cam același lucru. Dumnezeu ni Se deschide, și noi Îi răspundem și ne deschidem Lui. Printr-o astfel de comuniune suntem transformați, treptat, după chipul lui Cristos. Deci, frați și surori, comuniunea este funcția fundamentală și cea mai înaltă a duhului nostru. Conștiința ne dă dreptatea lui Dumnezeu, iar intuiția ne dă sfințenia lui Dumnezeu, în timp ce comuniunea ne dă gloria lui Dumnezeu, care este dragostea. Iată deci cât de importantă este comuniunea.

După ce Dumnezeu l-a creat pe om, după chipul și asemănarea Lui, l-a așezat în grădina Edenului, care este o grădină a plăcerii. Dumnezeu a plantat acolo tot felul de pomi ca hrană pentru om, pentru trupul său, iar în mijlocul grădinii a pus pomul vieții, care reprezintă Viața Sa. Dacă omul ar fi mâncat din pomul vieții, ce s-ar fi întâmplat? Ar fi avut viața lui Dumnezeu în el. Pentru că noi am fost creați pentru viața lui Dumnezeu. Când Dumnezeu a creat Universul și toate făpturile, niciuna din ele nu a putut primi viața lui Dumnezeu. Doar omul este creat după chipul lui Dumnezeu și de aceea doar el poate primi în el viața lui Dumnezeu și poate fi unit cu El în viața Sa. Aceasta este cea mai înaltă binecuvântare și cel mai înalt scop pe care Dumnezeu Îl are pentru om. În grădină însă, lângă pomul vieții, El a pus și pomul cunoștinței binelui și răului. Acel pom nu era un pom rău. Dumnezeu nu putea pune ceva rău în grădina plăcerii. Era cu adevărat un pom mai bun decât toți ceilalți pomi fructiferi, însă nu era cel mai bun. Era o cunoaștere, prin sine însuși, a binelui și a răului. Dacă omul mânca din pomul cunoștinței binelui și răului, își proclama independența față de Dumnezeu, făcându-se un fel de dumnezeu care crede că știe totul și că are cunoștința binelui și a răului ca și Dumnezeu. Dar, deși cunoaște ce este bine, omului îi lipsește puterea să îl facă și deși cunoaște ce este rău, nu are viața, ca să i se poată împotrivi.

Exact aceasta s-a întâmplat cu omul. Strămoșii noștri au mâncat din acel pom și au aruncat întreaga omenire într-o viață trăită după pomul cunoștinței binelui și răului, fără a avea viața lui Dumnezeu în ei. Dumnezeu i-a spus omului că în ziua în care va mânca din pomul cunoștinței binelui și răului, va muri. Când Adam și Eva au mâncat din acel pom, duhul lor a murit. Moartea înseamnă o încetare a comunicării cu mediul corespunzător. Mediul corespunzător al duhului omului este Dumnezeu. Când omul a păcătuit împotriva lui Dumnezeu, acea comunicare corespunzătoare s-a întrerupt, și omul a murit din punct de vedere spiritual. Duhul a rămas tot acolo, iar funcțiile sale continuă să existe, însă ele nu mai funcționează corect. De aceea oamenii din lume pot comunica cu duhuri străine, dar nu și cu Dumnezeu.

Slavă Domnului, mântuirea nu este ceva exterior. Unii iau Evanghelia Domnului Isus drept cea mai înaltă învățătură morală, dar este complet greșit. E adevărat, dacă citim Predica de pe munte vedem că este cea mai înaltă învățătură etică din lume – dar cine o poate împlini? Ea condamnă, dar nu mântuiește. Dar când Cristos Isus a murit pe cruce pentru păcatul lumii, El nu doar ne-a curățat conștiința rea, ci a făcut-o și fără vină înaintea lui Dumnezeu. Astfel, putem să trăim cu o conștiință bună înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. Aceasta este mântuirea. Mântuirea ne-a dat un duh nou, ne-a restabilit capacitatea de a comunica cu Dumnezeu. Aceasta este experiența tuturor celor mântuiți. Se poate că nu ai prea multe cunoștințe, nici chiar despre Evanghelie, dar știi un lucru: ai crezut în Domnul Isus ca Domn și Mântuitor al tău. Și ce se întâmplă atunci? Imediat descoperi că cerul este deschis și că începi să comunici cu Dumnezeul invizibil, care este Duh. Romani 8 ne spune că noi am primit duhul de înfiere, care ne face să strigăm Ava, Tată; suntem copiii lui Dumnezeu și avem viața Sa în noi. S-a restabilit comunicarea noastră cu Dumnezeu.

Îmi aduc foarte bine aminte de acest moment din viața mea. M-am născut într-o familie creștină foarte devotată. Ne adunam împreună în fiecare după-masă, și tatăl meu citea dintr-o Biblie mare, iar apoi îngenuncheam cu toții și el ne conducea în rugăciune. Din grădiniță până la colegiu am fost doar la școli creștine. La liceu eram obligați să mergem la biserică duminica. Toți elevii ne aliniam și porneam spre biserică, iar când ajungeam acolo, ocupam cam un sfert din locuri. Eram obligați să ascultăm predica. Tatăl meu era predicatorul. Atunci, deși eram fiu de predicator, ascundeam romane în spatele cărților de cântări. Știam aproape totul despre creștinism. Puteam să le vorbesc altora. De fapt, am și predicat și am condus întâlniri de rugăciune înainte de a fi mântuit. Dar, cu toate că știam despre Dumnezeu, nu Îl cunoșteam pe El. Deși citeam

Biblia și stiam ce scrie în ea, nu îmi vorbea nimic. Era o carte străină pentru mine. Dar când El m-a mântuit, ceva s-a întâmplat. Îmi aduc aminte că m-am dus în cameră, am deschis Biblia la 2 Petru, capitolul 1, am citit, și fiecare cuvânt a început să vorbească inimii mele. Era ca și cum tatăl meu îmi scria o scrisoare. Totul era altfel. A început comunicarea.

Astfel vrea Dumnezeu să fim. El dorește să comunice cu noi, și noi să comunicăm cu El. Vrea să trăiască cu noi, și noi să trăim cu El. Aceasta este cea mai înaltă parte a destinului uman. Dar, frați și surori, după ce am pornit pe cale, am continuat să mergem pe ea? Am crescut? Din păcate, vedem că tocmai creștinismul este cel ce ne abate. Învățătura creștină ne dă multe reguli și porunci cu privire la ce trebuie și ce nu trebuie să facem, iar noi credem că, dacă le împlinim, suntem creștini. Ajungem să avem o formă exterioară. Când nu știm ce să facem, îl întrebăm pe predicator; el ne spune exact pe ce drum să mergem, iar noi ascultăm și acționăm întocmai. Totul este exterior. Uitam că Dumnezeu ne-a pregătit o cale interioară, a vieții, pe care să umblăm. Deci, comuniunea este unul dintre lucrurile pe care noi, creștinii, trebuie să-l cultivăm pe tot parcursul vieții. Dacă neglijăm acest aspect, totul e periclitat. Dumnezeu este Duh. Nu Îl putem vedea cu ochii fizici. El este peste tot. Este aici, dar nu Îl vedem, pentru că El este Duh. Singurul mod în care poate fi văzut este prin intermediul duhului nostru. Dacă duhul nostru este viu, activ, atunci suntem în legătură cu Dumnezeu în fiecare clipă a vieții noastre. Aceasta este viața spirituală reală. Deci, dragi frați și surori, noi, care suntem răscumpărații Domnului, cultivăm această comuniune cu Dumnezeu? Suntem noi într-o legătură vie cu El în fiecare zi? Trăim noi în prezența Lui în fiecare moment? Aceasta este cu adevărat viața spirituală.

E adevărat că sunt mai multe forme de comunicare cu Dumnezeu, un exemplu fiind *închinarea*. Dar astăzi închinarea este foarte greșit înțeleasă. Limităm închinarea în spațiu și timp. Spunem că duminica mergem să ne închinăm, și serviciul de duminică este numit închinare, dar, de fapt, totul se rezumă la ascultarea unei predici. În capitolul 4 al Evangheliei după Ioan, Domnul Isus S-a întâlnit cu acea femeie samariteancă și a discutat cu ea. Ea a realizat că se afla în fața unui profet și imediat a adus în discuție tema închinării. A spus: Noi, samaritenii, ne închinăm pe muntele Gherizim, voi, iudeii, la Ierusalim – dar unde ar trebui să mergem toți să ne închinăm? Pentru ea, închinarea se rezuma la „unde” și „când”. Unde să merg să mă închin și când să merg, iar în afara aceluia timp nu există închinare. Dar dacă nu te închini, ce faci? Îți trăiești propria viață. Astfel, ea a putut avea cinci soți, iar cel cu care trăia

atunci nici nu era soțul ei. Domnul Isus i-a spus: Nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim. Vine ceasul, și acum a și venit, când Dumnezeu caută închinători adevărați, care I se închină în duh și adevăr, pentru că Dumnezeu este Duh. În engleza veche, cuvântul „închinare” este „vrednicie”. Cu alte cuvinte, Îl consideri pe Dumnezeu vrednic și astfel te închini Lui. Deci închinarea înseamnă a-L pune pe Dumnezeu în locul care I se cuvine pe drept și a te pune pe tine în locul potrivit ție. Aceasta este închinarea. Dumnezeu dorește o închinare în duh, nerestricționată de timp și spațiu. Te închini Lui oriunde și oricând, pentru că te închini în duh.

Îmi aduc aminte că, odată, când am vizitat Insulele Filipine, am văzut acolo o biserică catolică. Am intrat și am văzut înaintea altarului patru statui albe îngenucheate. Când m-am apropiat, mi-am dat seama că, de fapt, erau patru călugărițe în genunchi, stând nemișcate. Prima mea reacție a fost: Câtă pioșenie! Dar următorul gând a fost: Este aceasta evlavie? Este aceasta închinare? Te închini Domnului prin postura pe care o adopți? Astăzi, mult din așa numita închinare se referă doar la o anumită postură a corpului. Desigur, nu spun că închinarea reală nu include o anumită ținută, dar nu în aceasta constă ea. Indiferent cât de pios pari, dacă inima nu este acolo și duhul nu este exersat, nu te închini lui Dumnezeu. În Matei, capitolul 15, scrie că Domnul Isus le-a spus fariseilor: „Voi vă închinați cu buzele, dar inima vă este departe de Mine”. Aceasta nu este închinare.

Închinarea nu este ceva mental. Poți să te rogi frumos. Sunt tot felul de cărți de rugăciuni, unde se găsesc rugăciuni frumoase, dar se poate că te rogi doar cu buzele, în timp ce inima îți este în altă parte. Apoi poți avea gânduri înalte cu privire la Dumnezeu, cuvinte frumoase de laudă la adresa Lui, dar, dacă inima nu este acolo, asta nu e închinare. Poți să cânti, dar dacă nu cânti cu inima, nu contează cât de frumos este sunetul – Dumnezeu nu îl aude. Astăzi oamenii încearcă să cânte cântări care stârnesc sentimentele și mintea și consideră că aceasta este închinare, dar închinarea trebuie să vină din duh. Duhul se pleacă înaintea lui Dumnezeu, inima este deschisă înspre El și întreaga ta ființă se închină. A-L pune pe El în locul care I se cuvine, și pe tine în locul cuvenit ție - aceasta este închinare. Este adevărat că, dacă ea vine din duh, ne atinge și mintea, și trupul. Trebuie să fim atenți la originea închinării, pentru că aici se greșește azi. Oamenii încearcă să realizeze închinarea pornind din exterior spre interior. Dumnezeu nu lucrează așa. Dumnezeu întotdeauna lucrează din interior. Vrăjmașul procedează exact invers. Deci, frați și surori, închinarea înseamnă comuniune cu Dumnezeu; în închinare, duhul nostru

este în comuniune cu Dumnezeu Duhul. Din acea comuniune rezultă duhul de închinare. Aceasta este închinare.

Un alt lucru: *părtășia*. Ce este părtășia? Desigur, așa cum am menționat deja, noi întotdeauna folosim cuvântul părtășie cu referire la creștini. Dar dacă citim în 1 Ioan, capitolul 1, vedem ce spune apostolul Ioan: „ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut, ce am privit, ce am atins, Cuvântul vieții” – aceasta este descrierea lui Cristos, pentru că El este de la început și despre El au scris profeții din Vechiul Testament. Acum El a venit în această lume și L-am văzut. Dar dacă Îl vezi doar din exterior, nu Îl cunoști. Noi, însă, Îl privim, cugetăm la El și primim revelație. Când privim la El, Îl vedem ca fiind gloria singurului Fiu născut de Tatăl. El este Cel pe care L-am atins, spune apostolul. Cum? Cristos a înviat din morți și i-a spus lui Toma să-l atingă, ca să vadă urmele cuielor din mâini. Deci ce am văzut și auzit, aceea vă spunem și vouă, ca să aveți părtășie cu noi, iar părtășia noastră este cu Tatăl și Fiul. Ce este deci părtășia? Părtășia vine din comuniunea cu Dumnezeu. Cu toții suntem chemați la părtășia Fiului lui Dumnezeu, Isus Cristos. Și ce este această părtășie? Este părtășia Lui cu Tatăl, în Duhul. Dacă nu ești suficient de bogat ca să te alături vreunei organizații de fraternitate, slavă Domnului că ești suficient de bogat ca să faci parte din familia lui Dumnezeu. Noi suntem în cea mai totală părtășie din Univers, pentru că aceasta este părtășia dintre Dumnezeu și Fiul Său, în Duhul Sfânt; și ea este deschisă acum și pentru noi. Părtășia, *koinonia* în greacă, înseamnă a avea ceva în comun. Gândiți-vă: Dumnezeu și Fiul Său Preaiubit împart cu noi ceea ce este al lor, ca să le aibă în comun cu noi. Nu rețin nimic. Dumnezeu ne-a dat totul când L-a dat pe Fiul Său pentru noi. Dar, frați și surori, prețuim noi această părtășie? Dorim să Îl cunoaștem pe El tot mai mult, sau considerăm că a fi mântuit este îndeajuns? Trebuie să fie în noi o dorință reală de a fi în părtășie cu Dumnezeu și cu Fiul Său. Vrem să Îl cunoaștem tot mai mult pe El, și El nu ne lipsește de niciun bine.

Apoi orice primim în părtășia cu Dumnezeu Tatăl și cu Fiul Său, în Duhul Sfânt, împărțim cu frații și surorile noastre. Adesea înțelegem greșit lucrurile și considerăm părtășia un act social – discuții - și bârfe! Dar este aceasta părtășie? Nu. Părtășia este bazată pe comuniunea cu Tatăl și Fiul. Ce am primit în comuniune cu Dumnezeu transmitem fraților și surorilor noastre. Aceasta înseamnă a avea ceva în comun. Dumnezeu nu dorește să aibă doar câțiva giganți spirituali și să-i lase pe toți ceilalți credincioși să rămână săraci din punct de vedere spiritual. Dorința Sa este ca toți să ajungem la plinătatea lui Cristos, și, ca rezultat al acestui lucru, bucuria noastră să fie deplină. Aceasta

este adevărata bucurie! Adesea noi stăm și discutăm lucruri banale și spunem că am petrecut un timp bun împreună – dar ce fel de bucurie este aceasta? Nu se poate compara cu bucuria părtășiei în Cristos. Aceasta este bucuria adevărată. Câtă părtășie avem noi în Dumnezeu?

Deseori îmi aduc aminte de o întâmplare. Era un tată care avea o fiică. În fiecare seară tatăl venea acasă și, după ce mâncau, stăteau împreună și discutau. Tatăl îi spunea fiicei sale ce s-a întâmplat în acea zi, iar fiica, la rândul ei, îi spunea cum a fost ziua pentru ea. Dar într-o seară, după ce au mâncat, fiica i-a spus tatălui: „Scuză-mă, trebuie să fac ceva” și a fugit în camera ei și a închis ușa. Tatăl nu știa ce se întâmplă. Timp de o lună sau mai mult, fiica s-a purtat așa, iar tatăl ei a suferit mult. Dar într-o zi - era ziua lui de naștere -, fiica lui i-a dat o pereche de papuci de casă făcuți cu mâna ei și i-a spus: „Tată, i-am făcut pentru tine”. Tatăl i-a spus: „Mă bucur foarte mult, dar nu știi cât de mult mi-ai lipsit”. Frați și surori, așa Se simte și Tatăl nostru ceresc. Noi suntem ocupați, poate facem lucruri pentru El, dar El prețuiește mai mult decât orice prezența noastră, părtășia noastră, inimile noastre deschise spre El. Aceasta este comuniunea. Cât timp petrecem în prezența Lui?

O altă formă de comuniune este *rugăciunea*. Uneori noi considerăm rugăciunea ca un fel de petiție. Avem o nevoie și Îi spunem Domnului despre ea, așteptând să ne-o împlinească. Deși rugăciunea include și acest lucru, baza ei este comuniunea. Rugăciunea este o discuție inimă către inimă: îți deschizi inima față de Domnul, și Îl lași pe El să Își deschidă inima față de tine,. În urma acestei comuniuni vii apoi cu cereri, cu mijlociri. Asta e rugăciunea. Adeseori se spune că, în calitatea noastră de creștini, trebuie să avem rezervat un timp, dimineața, pe care să-l petrecem cu Domnul. Nu e bine să alergăm la treburile noastre imediat ce ne-am trezit – căci dacă facem asta, cum putem trăi o viață creștină? Știm că primul lucru care trebuie să-l facem dimineața este să ne apropiem de Dumnezeu, să petrecem un timp cu El, să ne rugăm și să citim din Biblie. Atunci El ne va da putere să mergem în lume și să fim o mărturie pentru El. Adeseori spun că viața modernă nu ajută trăirii creștine. Suntem prea ocupați. Ne culcăm târziu, ne sculăm târziu și nu ne mai ajunge timpul. Astfel, ajungem doar să Îl salutăm pe Domnul, și plecăm. Ce este rugăciunea? Ne rostim doar rugăciunea și apoi plecăm? Nici măcar nu mai ținem minte ce am spus. Cum te rogi? În rugăciunea ta privată, te apropii mai întâi de Dumnezeu, având grijă să existe mai întâi un contact cu El, duhul tău să fie cu adevărat deschis spre Dumnezeu Duhul, să te afli în prezența Sa. Apoi, începi să-ți verși inima înaintea Domnului. Frați

și surori, aceasta este rugăciunea. Trebuie să ne apropiem de El, pentru ca El să se apropie de noi.

Adeseori îmi aduc aminte de acea cântare pe care am cântat-o: „Nimic între noi, Doamne, nimic între noi / Fă-mă să văd gloria Ta / Atrage sufletul meu aproape de Tine / Apoi vorbește-mi, în dragostea Ta / Nimic între noi, nimic între noi”. Este o poezie scrisă de Evan Hopkins, un vorbitor la convenția de la Keswick. El a trăit o viață atât de aproape de Domnul. Nu voia să stea nimic între El și Dumnezeu. Dorea să stea aproape de El și să asculte ce îi vorbește. Asta a fost viața lui, mărturia lui. Eu am fost foarte mult ajutat prin el. Adesea, dimineața, așa ma rog și eu: „Nimic între noi, Doamne, nimic între noi”. „Arată-mi gloria Ta, atrage-mă la Tine, lasă-mă să văd fața Ta și să aud vocea Ta” – aceasta este comuniunea. Ce timp binecuvântat, să fi în comuniune cu Dumnezeu! Apoi, când vei merge în lume, prezența Lui va fi cu tine. Frați și surori, aceasta este rugăciunea: un fel de comuniune.

Citirea Bibliei este un alt mod de comuniune. Toți ar trebui să citim Biblia și să știm ce scrie în ea. George Müller a citit Biblia de o sută de ori în cursul vieții sale. Era o persoană foarte metodică și avea un caiet în care scria de câte ori a citit Biblia de la Genesa la Apocalipsa – de o sută de ori. Dumnezeu l-a folosit ca să deschidă un orfelinat în Anglia, care a fost susținut în întregime prin rugăciune. De asemenea, Müller a notat numărul rugăciunilor din întreaga sa viață, la care Domnul i-a răspuns: zece milioane de rugăciuni. Dar ce făcea el dimineața? Primul lucru pe care îl făcea în fiecare dimineață era să se apropie de Dumnezeu. Citea un verset din Biblie și medita asupra lui, apoi începea să se roage. Uneori, ceea ce citea îl făcea să mărturisească și să se pocăiască înaintea Domnului; alteori vreun verset îl făcea să se bucure și să Îl laude pe Domnul. Deci, în fiecare dimineață el citea un verset, medita asupra lui și apoi se ruga. Așa făcea Müller. În zilele de la început metoda aceasta m-a ajutat foarte mult. Poate găsești o carte din Biblie care te inspiră în mod deosebit la meditație; citește un verset din ea în fiecare dimineață de câteva ori, meditează la el, iar apoi adu-l în rugăciune. Aceasta este comuniunea care ne dă hrana spirituală pentru fiecare zi. Dacă citim Biblia doar pentru a obține cunoștințe, ea nu devine hrană pentru noi, ci numai dacă medităm și ne rugăm în legătură cu ceea ce am citit.

Frângerea pâinii, după cum scrie în 1 Corinteni, capitolul 11, este aducerea aminte a unui eveniment din trecut și transpunerea sa în prezent. Amintindu-ți, ești atins, te închini și aduci mulțumiri. Dar în 1 Corinteni 10:15-17, ce este acolo? Părtășie. „*Paharul binecuvântării pe care-l binecuvântăm, nu este el*

părtășia cu sângele lui Cristos? Pâinea pe care o frângem, nu este ea împărtășirea cu trupul lui Cristos? Căci, noi, fiind mulți, suntem o singură pâine și un singur trup, căci toți luăm o parte din aceeași singură pâine". Este comuniune. Să nu vă gândiți că Masa Domnului este doar o aducere aminte a trecutului. Ea este o comuniune prezentă. Comuniunea întotdeauna este prezentă. Nu devine trecut, nici nu se petrece în viitor. Deci, când bem din pahar, suntem în comuniune cu sângele Lui. Când luăm din pâine, suntem în părtășie cu viața Lui. În duhul nostru, nu în trupul fizic, suntem în părtășie cu sângele Lui care ne curăță și cu viața Lui care ne dă energia, puterea de a merge în săptămâna care ne stă înaintea. Deci, de fiecare dată când iei din pâine și din vin, pleci întărit pentru săptămâna ce urmează. Frați și surori, ce comuniune este aceasta! Nu este doar ceva obiectiv, ci o experiență subiectivă. Când stăm la masa Domnului, experimentăm noi comuniunea cu Domnul Isus?

O altă expresie a comuniunii este *mulțumirea, lauda*. „Lauda Te așteaptă, Doamne”. „Cine aduce laude, Mă glorifică, zice Domnul”. Trebuie să aducem jertfa de laudă, adică rodul buzelor noastre, și să Îi mulțumim Lui pentru toate lucrurile.

Acestea sunt manifestări ale comuniunii. Biblia spune că Daniel se ruga de trei ori pe zi; psalmistul spune că-L lăuda pe Domnul de șapte ori pe zi. Aceasta este viața de comuniune. Deci, frați și surori, este o viață de comuniune pe care Domnul vrea să o trăim, pentru că din această comuniune rezultă unitatea și transformarea noastră după chipul lui Cristos.

În încheiere aș vrea să ofer niște sugestii practice cu privire la comuniune.

Cum să începem?

Foarte simplu: în primul rând, *dedică timp Domnului*. Nu fi atât de ocupat, încât să nu mai ai timp pentru El. Încearcă să stai cu El. Îmi aduc aminte de o soră scumpă, soția directorului liceului, care avea șapte copii. Dorea să aibă un timp pe care să-l petreacă în prezența Domnului, dar era extrem de ocupată. Ce a făcut? A început să se trezească la ora patru dimineața, când ceilalți încă dormeau, și să petreacă timpul acela înaintea Domnului. Fă-ți timp pentru Domnul. Dacă ești atât de ocupat, încât nu mai ai timp de nimic, poți spune că nu mai ai timp nici pentru El? Dar El are timp pentru tine și te așteaptă. Deci e foarte simplu: trebuie să-ți faci timp pentru Domnul. Nu exagera, căci atunci nu vei putea continua. Stai înaintea Domnului ca să vezi cât timp poți petrece cu adevărat în prezența Lui și apoi respectă-l cu credincioșie.

În al doilea rând, când stai înaintea Domnului, *învață să îți exersezi duhul*. Nu petrece acel timp doar rugându-te și apoi citind din Biblie. Așa făceam și eu după

ce am fost mântuit. Mă trezeam primul din casă, mă închideam într-o cameră și cântam un cântec, îngenuncheam și citeam din Biblie câte patru capitole pe zi, pentru că mi s-a spus că astfel voi fi în stare să citesc toată Biblia într-un an; citeam de trei ori fiecare capitol, meditam la el și apoi mă rugam – era timpul meu devoțional de dimineața. Dar dacă, după ce ieșeam din cameră, mă întrebai ce am citit, nu știam să îți spun, uitasem. Aveam timpul meu devoțional, dar nu îl petreceam corect. Petrece timpul cu Domnul, apropie-te de El, așteaptă-L, rămâi în El, stai în prezența Lui, în spatele perdelei – în Biblie sunt tot felul de descrieri ale acestui lucru. Petrece timpul cu El, dar încearcă să îți exersezi duhul.

În al treilea rând, când îți exersezi duhul în comuniune cu Domnul, dacă este vreo problemă, conștiința ta îți va vorbi. Aceste trei lucruri nu pot fi separate. Pot fi distinse, însă nu separate. Când te apropii de Domnul și descoperi în conștiința ta un păcat nemărturisit, mărturisește-l și apelează la sângele Domnului Isus. Este un moment pentru pocăință Sau poate, în mod intuitiv, Domnul ți-a arătat ceva și tu nu ai ascultat. Atunci când vii în prezența Lui, El îți aduce aminte de acel lucru, și trebuie să te predai și să ascuți. Fiecare dimineață este un timp în care îți aduci arderea de tot. Pune-te pe altar, ca jertfă pentru Domnul. Înnoiește această jertfă zilnic. În această viață de comuniune vei găsi puterea necesară fiecărei zile.

În al patrulea rând, în timpul zilei nu permite niciunui păcat să rămână nemărturisit până seara, ca să nu fie afectată comuniunea ta cu Domnul. Păstrează-ți conștiința curată pe parcursul întregii zile. La început căutăm să păstrăm prezența Domnului prin memoria noastră; când suntem ocupați cu alte lucruri, uităm de prezența Lui. Astfel, încercăm să ne aducem aminte de ea - din când în când ne înălțăm inimile spre El spunând: „Mulțumesc, Doamne, că ești aici!” E un mijloc de a rămâne în prezența Domnului. Dar asta e doar la început. După ce învățăm lecția zdrobirii omului din afară, începem să trăim cu adevărat în spatele perdelei.

Deci, frați și surori, acestea sunt doar câteva sugestii care sper să ne ajute în viața de comuniune cu Dumnezeu. După cum scrie în 2 Corinteni 3:18, „*noi toți, privim, cu fața descoperită, ca într-o oglindă, gloria Domnului, și suntem schimbați în același chip, din glorie în glorie*”. Aceasta este comuniunea.

„*Doamne, iartă-ne pentru cuvintele împrăștiate, care nu pot să arate în întregime inima Ta. Dorim ca inima fiecăruia dintre noi să fie deschisă pentru Tine. Tu tânjești după comuniunea cu noi. Dă-ne și nouă aceeași dorință. Trage-ne și fă-ne să alergăm spre Tine. Te rugăm în numele Tău scump, amin*”.

(Mesaje rostite în Richmond, Virginia, SUA, 2009)